

Nemes Tekla: Az öreg fügefa titka

1. fejezet

Egy szép nyári estén - a holdacska is feljött már - Panna elindult egy sétára. Úgy gondolta, hogy elmegy a kertjükbe, ami a házuktól 5 utcával arrébb feküdt. Szép kis kert volt, bár sötétben nem túl hívogató. Az úton azon gondolkozott, hogy vajon milyen élőlények, lények lehetnek ott, főleg éjszaka. Sietnie kellett, ugyanis 9 órára haza kell érnie, mert akármilyen nagy lány (12 éves), akkor sem lehet sötétben, kinn az utcán kóricálnia.

Azt gondolta megnézi a görbe fát. Ez a fa volt a kedvence és már régen nem járt nála. A dédpapája, akié volt régen a kert, mesélt neki sokat erről a fáról és a tövében rejlő titokzatos világról. Odament a görbe fához, ami egy fügefa volt. Érdekes módon minden évben csak egy szem fügét termett ez a fa. Most is csak egy volt rajta, de az szép, érett. Le akarta szedni, de nem sikerült, mintha a fa nem engedte volna. Így csak meg akarta simogatni, amikor neszt hallott az ezerfelé ágazó fügefa töve környékéről. Elkapta a kezét, majd mégiscsak bátorságot merített és megsimogatta a fügét. Ekkor valami megmagyarázhatatlan történt. Az éjszaka közeledtével hihetetlen esemény esett meg görbe fa alatt.

2. fejezet

Leszakítani nem tudta Panna a fügét, azonban a simogatás után alig láthatóan mozogni kezdett a termés. Panna picit megijedt, elvette a kezét és nézte, hogy mi történik, amikor hirtelen elengedte a fa a termését, ami éppen a kislány fejére pottyant. Panna szédülni kezdett és úgy érezte, mintha összemenne, tüskék nőnének a kezén és a hátán. Majdnem elájult, de nem volt rá ideje, mert a következő percben a földön találta magát összekuporodva sünként.

Még fel sem tudta fogni a történeteket, azt sem tudta milyen világba csöppent, amikor a fűszálak között meglátott egy hatalmas patkányt felé közeledni. A torkában dobogott a szíve, futásnak eredt. Apró lábait gyorsan szedve menekült a háta mögött lihegő patkány elől. A patkány már majdnem utolérte, amikor egy parányi faragott faajtót pillantott meg a fügefa tövén, amit eddig még sosem látott. Teljes erejéből futott, az ajtóhoz érve mellső lábaival kopogtatni kezdett, mert bejutni nem tudott, az ajtó zárva volt. Szerencsére az ajtót azonnal kinyitották. Egy vidám, mosolygós süni állt az ajtóban. Mosolya még szélesebb lett Pannát látva.

- Királykisasszony! Az apja már mindenhol kerestette, csak azt nem gondolta, hogy átment a Szakadékon. Nagyon örülök, hogy előkerült, gyorsan menjen hozzá és mondja el neki, hogy jól van.

Panna nem tudta, hogy mi folyik itt, de most mindegy volt neki, csak menekült a patkány elől, ezért gyorsan belépett és bezárta maga mögött az ajtót, majd futott tovább.

- Hölgyem, királykisasszony mi ütött magácskába? - kiáltott utána a süni és a nyomába eredt.

A sünlány erre lelassította lépteit, majd megállt. Szétnézett. A látvány gyönyörű volt. Körötte virágzó bokrok, fák és sok-sok virág. Éppen elindulni készült, amikor valaki megfogta a vállát.

- Mi történt önnel? - kérdezte a süni.

- Tessék? Én nem tudom, hol vagyok és nem vagyok királykisasszony – hebegte Panna.

- Hol járt már megint? – csóválta a fejét a fiú.

- Sehol. Én csak...

- Önnel történt valami Odaát. – szólt gondterhelten a sünfiú, majd rövid gondolkodás után megkérdezte – Arra sem emlékszik, hogy ön a királykisasszony?

Panna lehajtotta a fejét és némán ingatta.

- Jöjjön velem – fogta kézen a sünfiú – elmegyünk az öreg varázslóhoz.

Panna tudta, hogy ő nem az akit keres a fiú, de a sünfiú erősen fogta a kezét és nem mert szembeszállni vele, ugyanakkor valahogy mégis megbízott benne.

3. fejezet

Amint haladtak egyre több apró építményt látott, házféléket, de ezek nem emberházak voltak és nem voltak autók, utak, járda és...egyetlen ember sem. A házakon semmi nem volt szögletes. Kerek formájúakra építették őket és csak akkorák voltak, mint egy nagyobb kutyusház, amikben egy süncsalád kényelmesen elfért. Minden házhoz nagy dzsumbujos kert tartozott, amikben a sünök tettek-vettek. Kicsit továbbhaladva egy kis völgybe értek, ahol hatalmas fák álltak. A fákon indák lógtak egészen a földre, mindegyik végén olyan gömb formájú házfélével, mint amit korábban látott elszórtan, csak itt sok volt a gömb. Ezekben is sünök éltek.

Panna ámult a gyönyörű új világtól és rengeteget kérdezett a sünfiútól, aki minden kérdésére válaszolt is rendre, bár egyre jobban furcsállotta a kérdéseket. A fiú hiába mondta, hogy itt, meg ott ezt csinálták, ő Balázs, az egyik legjobb barátja, semmire nem emlékezett a sünlány, pedig olyan hosszú időre nem tűnt el, hogy mindent elfelejthetne, csak pár napra bóklászott el Odaátra, ami nem ment ritkaság számba. Balázs törte a fejét, hogy felejtethi el valaki ilyen gyorsan azt Sünföldről, amit hónapokon át látott, tanult. Nem tudja a királykisasszony, hogy ilyenkor, estefelé kezdődik a munka a sünöknél és nappal inkább pihennek, nem emlékszik a kedvenc csemegéikre, a gilisztákra, bogarakra, finom gyümölcsökre. Balázs nem akarta elhinni, hogy a királykisasszony azt is elfelejtette, hogy a sünök emlősök és most ősszel már a téli álmukra készülődnek a családok, elhagyják házikóikat és üregekben, farakások alatt teljesen lelassul a szervezetük és a tél előtt magukhoz vett ételeken egészen tavaszig kitartanak. Ekkor hirtelen megállt a sünfiú és egy szót sem szólt. Panna még tett pár lépést, majd hátranézett és látva Balázst ő is megállt Balázst kérdezve:

- Mi a baj?

- Semmi. Szeretnék veled beszélni, de olyan helyen, ahol csak ketten vagyunk és senki sem zavarhat.

Balázs kézen fogta Pannát és az egyik apró ház pincéjébe vezette, ahol nappal szokta meghúzni magát. Amikor leértek a lépcsőn komoly arccal fordult a sünfiú Pannához:

- Mi vagy Te? – kérdezte.

Panni összeresztette. Megijedt a kérdéstől, de válaszolt.

- Ember vagyok... vagy nem is tudom, voltam.

Balázson nem látszott meglepetés. Lassan, nyugodtan beszélt:

- Kérlek, mondd el mindent! Ki vagy mi történt veled?

Panna könnyes szemmel beszélt a családjáról, a kertről, a fügefáról, a patkányról. Balázs – miután tátott szájjal végighallgatta - először szóhoz sem jutott, majd így kiáltott:

- Már értem, hogy miért vagytok olyan egyformák a királykisasszonnyal. Ugyanez történt egy éve is, mint ahogyan te most elmondtad. Még régebben, a dédapám idejében is volt egy ugyanilyen eset. Minden bizonnyal a te dédapád járt nálunk még gyerekkorában.

Panninak is egy csapásra bevillantak nagypapa meséi a fáról, azonnal megértette Balázst.

Balázs ekkor megragadta Panni kezét, azaz mellső lábát és maga után húzva rohant vele.

Futás közben folyamatosan beszélt Balázs a sünlánynak:

- Még egyszer nem történhet meg. Ez nem lehet – mondta a hangját felemelve Balázs. - Felfogtad, hogy mit mondtam? Bízom benne, mert különben nem tudjuk végrehajtani amit

kell. Említetted, hogy egy éve nyomtalanul eltűnt a nővéred, Zsófi, talán elrabolták. Nem ez történt. Itt van nálunk. A testvérednek nem sikerült egy nap alatt visszajutnia Odaátra. Csak egy napon, amikor a fejedre pottyan a füge, aznap tudsz visszajutni. Ha aznap nem jutsz át, később már nem lehet és itt maradsz velünk Sünföldön örökre, de neked sikerülni fog. A nővéreddel az volt a baj, hogy túl sokáig beszélgettünk, nézelődtünk és nem tudtunk időben eljutni a varázslóhoz. Most ez nem történik meg, ígérem. Vissza fogsz jutni.

- Itt van Zsófi, a testvérem? – kérdezte fátyolos hangon Panna – Vele mi lesz?
- Bocsáss meg- mondta lehajtott fejjel Balázs.- Mennünk kell, ő úgy sem mehet vissza veled.
- Csak egy percre láthatnám a testvéremet – szólt elhaló hangon Panna.
- Nem érünk a varázslóhoz. Még egyszer ez nem történhet meg – válaszolta a fiú.

Balásznak ekkor hirtelen az eszébe villant az egy évvel ezelőtti nap.

- Várjunk csak –kezdet hangosan gondolkozni. -1év 1 nap, 1 év 1 nap, akkor este 9, azaz 21 óra, 21 óra.

Kivette a zsebéből zsebóráját.

- Háromnegyed 8 – morogta.

Majd szó nélkül megragadta a sünlány kezét és elkezdett rohanni vele a palota felé.

- Panna. Meg tudjuk menteni a testvéreket. Akkor, azon a napon, 1 évvel ezelőtt 21 órakor járt le az idő. Ma 21 óráig talán neki is sikerülhet, csak az évnek ezen az egy napján, ha korábban nem is tudott menni, talán ma, minden évben a fügeérés napján ő is mehetne – mondta izgatottan Balázs.

Panni mindent értett, ahogy kimondta szavait a sünfiú és minden erejét összeszedve loholt a fiú mellett. Elérték a palotát, ami külsőleg szintén gömb volt, de többször nagyobb, mint a többi házacska, benn azonban ugyanúgy félhomály honolt, mint a többiben, hiszen így szeretik a sünik. A palotában csupán minimális világítás volt, a sünik mégis remekül tájékozódtak szaglászva, bajszukkal tapogatózva. Panna viszont egyre kevésbé látott ahogy esteledett, ezért mind erősebben fogta Balázs kezét.

- Balázs! - szólt Panna hirtelen. - Hogy lett királykisasszony a nővérem?
- Ezt még nem mondtam. A sünkirálynak nincsenek gyerekei és egyedül él. Mikor megtudta, hogy ember jött a világunkba és itt ragadt nálunk, úgy döntött, hogy ő veszi maga mellé és tisztességgel felneveli. Nagyon megszerette a testvéreket és szerintem semmi áron el nem engedné. Ha visszamenne Zsófi Odaátra, biztosan meg is siratná, de idővel belátná, hogy így jobb neki. Zsófi is megszerette a királyt, de sokszor sírdogál, hiányoztok neki.

Panna a gondolataiba merült, majd mikor látta, hogy egy kis szobába megpihennek, megkérdezte.

- Nos, akkor hogy vigyük el a nővéreket?
- Mivel a király titkára vagyok mindent meg tudok beszélni vele. Várj itt, ez az én szobám, itt senki sem fog zavarni. Visszajövök és később mindent elmondok – mondta Balázs.
- Siess, sok szerencsét, itt foglak várni – szólt biztatóan Panna.

4. fejezet

Balázs bekérezkedett a királyhoz, s az örök 5 perc múlva már szólították is.

- Felséges királyom. Bizonyára örülne a királykisasszony egy esti sétának. Elmegyünk kettesben – vágott a közepébe Balázs.

A király bízott a titkárában, így azonnal rábólintott a kérésre, bár furcsállotta, mivel ilyen kéréssel még nem fordult hozzá a titkára.

Balázs már loholt is a királykisasszony szobájához.

A királykisasszony ahogy ajtót nyitott, már hadarta is Balázs, hogy virágot szedni mennek és elkérte a királytól. De Zsófi nem igazán lelkesedett.

Ekkor Balázs azt tódította, hogy a virágszedés igazából a király parancsa, hogy ezen a szép estén mozduljon még ki a friss levegőre lefekvés előtt.

- Hhaj. Sohasem csinálhatom azt amit akarom. Mindig tedd ezt, tedd azt – morgolódott a királykisasszony - Rendben csak átöltözöm.
- Nem kell. Jó így is ahogy van. Csak jöjjön kérem, gyorsan-gyorsan – sürgette Balázs.
- Mi ezt a sietség? – kérdezte Zsófi, de ahelyett, hogy választ kapott volna, megfogta a süniű a kezét és rohantak.

Zsófi majd elájult amikor meglátta Balázs szobájában hasonmását, testvérét Pannát.

- Most nincs idő magyarázkodásra, később mindent megmagyarázok, de most jöjjenek- szólt kettőjükhöz Balázs.

Hárman futottak tovább, Zsófi azonnal megértette, hogy a testvérével ugyanaz történt mint vele.

5. fejezet

A varázsló erdejéhez kifulladásra értek. Balázs reménykedett, hogy otthon lesz a varázsló, bekopogott az ajtón. A varázsló csodálkozott, ki keresheti, hiszen 1 éve senki sem járt nála.

- Sziasztok kedveseim, mi járatban.... - de elakadt a szava. Mindent megértett. - Gyorsan-gyorsan gyertek beljebb.

Kis szobába ültette le a 3 sünit és a hátsó szobába sietett. Kis idő múlva, egy pókhálós üvegcsével tért vissza.

- Ezt 1 éve nem használták – s szomorú tekintettel rápillantott Zsófirra.

Zsófi lehajtotta a fejét, Balázs a könnyeivel küzdött.

- Miattam miattam – suttogta a süniű.

A varázsló odaadta az üvegcsét Pannának:

- Csak egy cseppet, egyet, talán elég kettőtöknek egy-egy, több nincs, csak két csepp.

Panni ekkor Balázshoz lépett.

- Mindent köszönök – mondta és megcsókolta a fiú arcát.

Balázs elpirult és finoman megölelte a sünlányt. Panna, majd Zsófi is cseppentettek egy-egy cseppet a szájukba.

Utószó

Pontosan 9-et ütött az óra. A két lány egymás kezét fogva, ájultan feküdt a görbepfa alatt.

A harang kondulására Panna ébredt fel először. Otthon kellene lennem, már 9-et ütött, gondolta. Hirtelen a kezére nézett. Nem voltak tüskéi. Akkor csak álom volt. Ekkor látta meg az ébredező Zsófit. Sírva összeölelkeztek, majd futni kezdtek hazafelé, de már nem féltek a félhomályban, mint korábban és a látásukkal is történt valami, mert egészen kiváló volt...